

Un original

Da, el era într-adevăr un original, el, Robert Zeddel. Din prima clipă în care l-am cunoscut, în sala noastră de adunare din Hindenburgstraße, am simțit o compasiune lăuntrică pentru el. Prietenul său, care lucra împreună cu el în același loc de muncă, îl adusesese cu el.

Înfățișarea sa trezea mai degrabă milă, decât respect. Pe un corp tăiat de multe operații făcute și pe lângă aceasta puțin deformat, era pus un cap cu muchii, cu fața slabă, din care te priveau ochii adânciți ca două semne de întrebare permanente. După terminarea orei biblice l-am salutat și am aflat că provenea din provincia Saxonia. În privința lucrurilor creștine era așa de neștiutor, încât îți venea să te întrebi: Cum de este posibil așa ceva într-o țară creștină? Despre un suflet nemuritor, despre o viață după moarte, despre vină și ispășire, despre un Dumnezeu sfânt, ca și despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, părea să nu fi auzit niciodată. La toate întrebările pe care i le puneam în această privință, mă priveau ochii negri, curioși, într-adevăr, dar gura rămânea închisă.

Părea să aibă cam cincizeci de ani când ne-am cunoscut. Din duminica respectivă putea fi văzut regulat la adunare și asculta atent, așa cum părea, propovăduirea Cuvântului.

Câteva săptămâni mai târziu m-am informat din nou despre sănătatea sa exterioară și interioară și am aflat, spre nu mica mea uimire, că îi merge mereu bine de când vine la adunarea din Hindenburgstraße. Deoarece n-am știut să răspund nimic potrivit la această lămurire, el m-a lăsat baltă și s-a îndepărtat cu enigmatica sa expresie a feței.

Nu mult după aceea a adormit unul dintre frații noștri vârstnici, după un timp numai foarte scurt de zăcut pe patul de suferință. În ziua înmormântării au venit mulți, de aproape și de departe, pentru a-l conduce pe ultimul drum pe omul apreciat. Dintre îndoliați nu lipsea nici Robert Zeddel. L-am observat în sală, la reuniunea de după solemnitate. Într-o pauză m-am așezat lângă el și am folosit ocazia să-i spun câteva cuvinte despre seriozitatea vieții.

„Cât de repede poate să vină moartea, aceasta am văzut-o din nou la prietenul nostru decedat”, am spus eu printre altele. „Nici dumneavoastră nu sunteți cel mai sănătos. Dacă ar veni moartea dintr-odată, unde veți merge cu păcatele dumneavoastră?”

El a răspuns foarte enigmatic:

„Vedeți dumneavoastră, eu chiar aș fi intrat de mult în societatea dumneavoastră. Dar de câteva luni sunt șomer și aș fi dorit totuși înainte să-mi plătesc cotizația.”

Cu toate că nici de data aceasta uimirea mea n-a fost mai mică decât la răspunsul pe care îl primisem câteva săptămâni mai înainte de la el, m-am recules totuși repede și am răspuns:

„Dragă domnule Zeddel, puteți veni o sută de ani la adunare și totuși să ajungeți în iad. Mântuirea dumneavoastră eternă nu depinde de faptul dacă aparțineți de o comunitate creștină sau nu, ci de aceea, dacă păcatele dumneavoastră sunt șterse prin sângele lui Hristos.”

Atunci m-a privit din nou lipsit de înțelegere și a și părăsit puțin după aceea sala.

Într-o marți seara aveam adunare de rugăciune. Stăteam liniștiți și așteptam călăuzirea Domnului, în al Cărui Nume eram adunați. Deodată am fost tras din spate de haină. Întorcându-mă, l-am văzut pe Zeddel, care făcea o față ca și cum ar fi vrut să spună ceva. L-am rugat încet

să aștepte până la terminarea orei. Așa a și făcut. Dar abia se stinsese cântarea de încheiere, că el s-a ridicat, s-a bătut în piept și a strigat:

„Eu am făcut-o, eu am făcut-o!”

„Ce ai făcut?”, a răsunit din diferite părți.

„Eu am aruncat sticla de cloroform.”

„Ați aruncat sticla de cloroform? Ce este aceasta?”

„Aceasta este aceea care vrea mereu să întunece mintea. Eu chiar nu știam despre ce este vorba.”

Clătinat din cap încolo și înapoi, întrebări mute la mulți.

„Vreau să vă spun ceva, domnule Zeddel. Vă vizitez zilele acestea. Atunci îmi povestiți ce ați pățit.”

Cu aceasta a fost mulțumit.

Așa că am pornit la drum în una dintre serile următoare la domnul Zeddel. El locuia foarte modest la etajul trei al unei case locuite de multe familii. O femeie arătând istovită de muncă, posacă, mi-a deschis ușa și m-a condus în locuință. Deoarece Zeddel nu era acasă, m-am antrenat într-o discuție cu femeia. La întrebările mele, ea mi-a răspuns destul de deschis. Astfel am aflat curând de ce femeia era așa de nemulțumită și de amărâtă. Dezamăgiri amare o îmbătrâniseră prematur. Prin muncă harnică și economisire neîncetată, adunaseră până la începutul marelui război cam 5 000 de mărci. Dar războiul și inflația înghițiseră totul. Astăzi erau mai săraci decât oricând. Toate întrebările pe care le-am adresat femeii, în legătură cu viața ei sufletească, au fost respinse ostil. Dacă ar exista un Dumnezeu, s-o dovedească prin aceea, că îi ajută întâi să ajungă din nou la cele cinci mii de mărci pierdute. Cât de nebunește judecă totuși inima omenească, înșelată de satan!

După câțva așteptat a venit și bărbatul. Părea bucuros să mă vadă și nu s-a lăsat mult rugat să-mi povestească experiențele sale. În timpul povestirii, femeia a părăsit camera.

„Moartea bătrânului ceasornicar”; a început el, m-a impresionat totuși. Stăteam mereu așa de bine acoperit în dosul spatelui său lat. Locul gol din fața mea m-a făcut uneori să mă simt inconfortabil în adunare. Părea că el îmi murmură la ureche: Dacă și locul tău va fi de acum așa de repede gol și ți se va săpa o groapă în pământ, ce va fi atunci? Până atunci am crezut că odată cu moartea se termină totul. Mormântul adânc mă privea așa de groaznic cu ochii săi întunecați, ca și când ar fi vrut să spună: Zeddel, odată ce te voi avea, atunci va fi ceva, ceva care te va apăsa și mai tare decât lăptășii de pământ care se aruncă pe sicriu. Vei vedea, păcatele tale te vor apăsa mai tare decât pământul. Tu ești un păcătos îndărătnic. Ai ras ca unul căruia nu-i ajunge niciodată. Ai lucrat în două schimburi numai ca să duci la casa de economii sau la bancă bancnotă după bancnotă. Și cum a vorbit Dumnezeu sfânt cu tine! De câteva ori ai fost accidentat. Atunci te-au cârpit în spital, dar n-ai făcut decât să aștepti mereu nerăbdător clipa în care poți să câștigi din nou bani.

„Vedeți dumneavoastră, astfel și-a căscat mormântul de mai multe ori împotriva mea gura enormă. Și întotdeauna, când eram în adunare, încerca să mă înhațe și a băgat așa o spaimă în mine, încât uneori nici nu l-am mai așteptat pe prietenul meu. Gustav, care m-a adus totuși în adunare, ci am gonit singur acasă de la ora de adunare.

„Da, banii, banii. Am alergat atât de mult după ei! În cele din urmă am adunat câteva mii, iar acum fleacul acesta totuși s-a dus. De atunci, soția mea este bolnavă de supărare, s-a necăjit peste măsură, iar eu prefer să mă feresc din calea ei; ea a devenit totuși o mică plantă „Nu mă

atinge”. Eu sunt acum de-a dreptul neliniștit și fugar pe pământ, dar nu mai sunt în goană după bani și aici” – spunând acestea a arătat spre pieptul său - „aici se află chestia care mă răscolește. Ați vorbit odată în prelegerea dumneavoastră despre conștiință. Aceasta nu este întotdeauna trează, ci zace ca într-o ceață. Și aici trebuie să-mi spun: Zeddel, ai o inimă cețoasă.”

Cu aceasta, el m-a privit cu o expresie pe care încă n-o observasem niciodată la el. Era teamă sau seriozitate profundă ceea ce vorbea în ochii săi negri?

„Va să zică așa”, am răspuns eu, „acum deja înțeleg mai bine ce ați vrut să spuneți marți seara. Dar ce a fost totuși cu sticla de cloroform?”

„Când am dureri de stomac”, a explicat el, „iau câteva picături de calmare și aceasta ajută în mod obișnuit. Tot așa voiam s-o fac și când freacă aici înăuntru. De câteva ori a ajutat și inima mea a ajuns din nou în ceață deasă. Dar am observat totuși cât de dăunător este. Și atunci am aruncat sticla de cloroform și nici nu mai am nevoie de ea. Și nici nu mai vreau să am o inimă cețoasă.”

„N-ați vrea să-mi explicați ceva mai exact cum ați ajuns să aruncați sticla de cloroform?”, am întrebat eu.

El a dat afirmativ din cap gata s-o facă.

„Vedeți dumneavoastră”, a continuat el, „când am mers acasă în ultima duminică seara, am trecut pe lângă o sală. În față stăteau doi bărbați tineri și împărțeau invitații. Și mie mi-au dat așa o chestie și au spus: «Doar priviți înăuntru; a început deja». M-am lăsat împins înăuntru, căci am fost întotdeauna o babă curioasă. Acolo, înăuntru, se cânta într-adevăr frumos. Cânta un cor de oameni tineri. Aici este biletul. Aici puteți să citiți singur:

De ce mai aștepti, o, suflete?
Scoală, vino aici degrab'!
El, Mântuitorul te cheamă,
Pace și-odihne-ți dă cu drag.

„Acum cred într-adevăr: Aceste cuvinte nu se referă la nimeni altcineva, decât la Robert Zeddel. Apoi, predicatorul a povestit o întâmplare din Anglia. O doamnă scoțiană bogată a plecat cu mica ei fiică la oraș, cu trăsura. În fața unei prăvălii a oprit, i-a dat copilei hățurile în mână și a coborât ca să cumpere ceva. Deodată, caii s-au speriat și au luat-o la goană. Un muncitor de la cariera de piatră a văzut venind nenorocirea, s-a aruncat în calea animalelor și le-a făcut să se oprească. Dar el a fost călcat și târât.

„Oamenii au alergat într-acolo, și i-au dus pe bietul om într-o locuință. Ce jale a fost! Femeia și copiii stăteau în jurul patului celui muribund și plângeau. În cele din urmă a venit doamna bogată, alergând. Ea a ascultat cum a fost salvată copila ei. Dar când a găsit-o nevătămată, și în plus și caii, ea nu s-a interesat de salvator, ci a urcat în trăsura și a plecat acasă, de-a dreptul ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

În camera muribundului se auzea din când în când chemarea: „Oare încă nu vine doamna? Doar i-am salvat copilul!”

„Dar ea n-a venit. Și apoi, bietul om a murit. El își dăduse viața pentru altcineva. Dar nimeni nu i-a mulțumit.”

Aici, Zeddel a făcut o pauză, vizibil mișcat. Apoi a povestit mai departe:

„Și apoi, imaginați-vă ce urmează acum! Predicatorul tocmai și-a terminat predica, apoi privește în jur, mă vede și strigă: «Dragă prietene, din această povestire îți vorbește Fiul lui Dumnezeu,

Isus, Mântuitorul lumii. El Și-a dat viața de bunăvoie pentru tine. Sărmanul muncitor de la cariera de piatră și-a pus viața în joc și a pierdut-o. Domnul Isus Și-a dat-o și a luat-o iarăși și El te așteaptă acum pe tine. Nu auzi cum cheamă: Oare încă nu vine Heinrich, Anna, Robert?» Așa striga predicatorul și când am auzit eu aceasta, am sărit în picioare și am fugit acasă, m-am aruncat în genunchi în dormitor și am strigat: Doamne Isuse, aici este Robert Zeddel, aici este, aici este! Atunci m-am simțit ca și când cineva ar fi spus versetul: «Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă» [Ioan 3.16]. Și atunci am devenit dintr-odată așa de bucuros, încât aș fi putut să îmbrățișez toată lumea. Dar deoarece nu aveam pe nimeni altcineva, m-am dus la soția mea și am vrut s-o iau în brațe. Dar ea a spus numai: «Tu chiar ai înnebunit!» Iar acum, dacă vreau să citesc din Biblie, ea se scoală și pleacă.

„Și acum”, și-a încheiat el relatarea, „eu fac totuși parte dintre voi. Și acum vin cu totul în adunare și acum vreau să fiu și botezat, pentru că Domnul Isus a spus: «Cine va crede și va fi botezat va fi mântuit»” [Marcu 16.16].

Abia terminase de vorbit, că a intrat soția sa la noi în cameră. Sub impresia celor tocmai auzite, i-am spus:

„Cât de bucuroasă trebuie să fiți, doamnă Zeddel, că acum aveți un soț fericit! Doar știți și dumneavoastră că numai acela este cu adevărat fericit, care crede din inimă în Isus.”

Femeia n-a răspuns niciun cuvânt. I-a aruncat soțului ei numai o privire disprețuitoare și a dispărut din nou în camera alăturată. Mi-am luat și eu acum rămas-bun. La ușă, Zeddel mi-a șoptit:

„Trebuie s-o scuzați. Soția mea este o persoană așa de nelegiuită.”

Aceste cuvinte nu prea mi-au plăcut. Mai ales că aveam sentimentul că Zeddel lua în fața soției sale o poziție puțin cam frumoasă. Așa că am răspuns:

„Nu vorbiți așa, dragă prietene. Aveți milă de soția dumneavoastră și rugați-vă pentru ea.”

În cercul nostru de frați, relatarea despre convertirea lui Zeddel a fost primită cu sentimente amestecate. Pentru moment, la unii mai existau îndoieli, dacă într-adevăr a avut loc la el o naștere din nou. Ei, comportarea sa va lămuri aceasta în curând. Dar, în orice caz, nimeni nu va avea bucurie să-l boteze pe Zeddel în Numele și în moartea Domnului Isus, care nu era convins că el, cum se spune în Romani 6, „s-a făcut una cu El în asemănarea morții Lui”, că el „a murit cu Hristos”. Dar nici nu s-a ajuns la botez. Când ceva timp mai târziu au fost botezați câțiva, Zeddel n-a putut să fie printre ei, pentru că se îmbolnăvisese. Și când m-a vizitat după restabilirea sa, ca să ceară din nou botezul, iar eu l-am întrebat cu această ocazie cum îi merge soției sale, a devenit așa de nemulțumit, încât a trebuit să vorbesc de-a dreptul serios cu el. Am încercat să-l fac să înțeleagă că una dintre primele caracteristici ale vieții noi, datorite de Dumnezeu, este dragostea care nu se lasă îndârjită. I-am spus că el trebuie să se dovedească a fi creștin în primul rând în propria lui casă și să-i aducă soției sale dovada că el într-adevăr a devenit un om nou, o creație nouă.

La această discuție aproape că am avut impresia, că vorbele mele sunt absolut vorbite în vânt. N-am putut să observ la Zeddel niciun fel de înțelegere pentru explicațiile mele. Despărțirea noastră a fost destul de rece, cel puțin din partea mea și începând de atunci n-a mai venit săptămâni în șir deloc la adunare.

Abia după două luni l-am revăzut. La întrebarea mea despre sănătatea lui, la început mi-a răspuns numai scurt:

„Îmi merge rău.”

Și nici nu arăta bine.

„Vedeți dumneavoastră”, a continuat el, „voiam să vă joc o festă și în fiecare duminică am mers într-o altă biserică și am vizitat toate adunările creștine care sunt în oraș, dar apoi i-am spus soției mele: „Cei din Hindenburgstraße, am spus, vor s-o facă exact după Biblie. Mă duc din nou acolo.” Și acum sunt aici. Îmi merge rău. Voi muri curând. Și aici vreau să vă întreb dacă n-ați vrea să-mi faceți botezul de urgență.”

Botez de urgență? Ne-am uitat unii la alții și poate că într-adevăr nu știam ce să mai spunem la o asemenea cerere, după tot ce se întâmplase mai înainte. Omul cu ochii negri, întrebători, stătea înaintea noastră și privea aproape așa de neajutorat ca prima dată când l-am văzut. În cele din urmă, unul dintre noi a spus:

„Despre un botez de urgență nu scrie nimic în Biblie. Și de aceasta puteți fi sigur, dragă domnule Zeddel, când va veni moartea, nu veți merge în cer pentru că sunteți botezat, ci numai dacă ați primit iertarea păcatelor dumneavoastră prin credința în lucrarea de pe Golgota, numai dacă vina dumneavoastră este ștearsă prin sângele prețios al lui Isus Hristos. Tâlharul de pe cruce n-a fost nici el botezat și tot s-a dus cu Domnul Isus, de pe cruce în paradis.”

„Da”, a adăugat un altul, „nu vă bazați numai pe botez! El nu vă poate ajuta la nimic și cu nimic, ci este doar un simbol frumos, care nu are nicio putere dătătoare de viață. Dar dacă v-ați predat cu totul Domnului Isus, atunci liniștit puteți să lăsați în seama Lui responsabilitatea pentru toate celelalte. În El puteți să vă încredeți deplin. Oițele Sale pot bucuroase și recunoscătoare să spună și să cânte despre sine:

„În viață și în moarte,
Ele sunt și rămân ale Lui.”

„Aceasta este bine!”, a fost răspunsul său și noi am avut sentimentul că venea din adâncul inimii. El nici n-a mai reluat rugămintea pentru botez.

În zilele următoare a trebuit să fac o călătorie scurtă. Când m-am întors am găsit printre celelalte scrisori, următoarele rânduri de la doamna Zeddel:

„Stimate domn! Sărmanul meu soț a fost numai două zile bolnav, apoi a murit liniștit și în pace. Dacă este adevărat ce a crezut el, atunci îi merge acum mult mai bine, chiar mai bine decât mie. Deoarece nu am altă adresă, vă trimit acest anunț mortuar.”

La citire mi-au dat lacrimile. Am citit scurtul raport a doua oară și am simțit cu siguranță interioară:

„Îl vom vedea din nou pe Robert Zeddel!”